

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Martiniano. 233.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Zosimo Maroni. 230.

Aiunt nonnulli, ne Metrodorum quidē Epicureum ita per res ipsas Epicuri, qui ab omnibus sapientibus abdicatus & profcriptus est, dogmata confirmasse, vt misera vestra trinitas confirmat. Quamobrem si vera loquuntur, impudicitia vestra ac lasciuia finem imponite. Sin minus, pudicitia hærete.

Theodosio Episcopo. 231.

Vereor quidem dicere, ne adulari videar (omnium enim leuiorum vitiorum turpissimum esse adulationem existimo) dicam tamen à veritate coactus. Nemo, vt opinor, imò vt persuasum habeo, eas animi dotes atque virtutes, quæ in te insunt, verbis vllis consequi possit, ne si decem quidem linguas, ac decem ora, parèmq; linguis animarum numerum habeat.

Dionysio Presbytero. 232.

Qui, cum nullum in se bonum agnoscit, verborum modestia vititur, ignoscēs, vel agnoscens potius, ac non modestus est. At qui post multas virtutes summisse de se sentit, is demum proprie est, qui modestum se præbere nouit.

Martiniano. 233.

Corporum amorem, vt qui acris quidē sit, verum ecleriter extinguatur, ob eam causam pictores eum facibus & pennis depingunt: quoniam nunc libidinem inflamat, nunc rursus ob saturitatem auolat. At pecuniarum amorem nemo vnquam aut fingere, aut scribere ausus est. Cuius rei hæc forrasse causa est, quia ne amor quidē est, sed insanibilis furor. Aut hæc forrasse, quia nec fingi nec describi potest. Neque enim quinquaginta duntaxat capita habet, vt fabulosa illa hydra, per quæ ad inexplebilem ventrem cibos transfmiferat, nec insaturabilis illius por-

Zosimo Maroni. 230.

Φασί τινες, ὡς ἔδδ' Μητροδώρου, ὁ Ἐπικούρειος, ἔπος Διὸς παραγμάτων ἐβεβαίωσεν. Ἐπικούρου τὴν παρὰ πάντων τῶν σοφῶν ἀποκηρυχθέντος τὰ δόγματα, ὡς ἡ ἀβλία ὑμῶν τριήτης. εἰ τοίνυν ἀληθεύσῃσι, παύσαθε τῆς λαχρίας. εἰ δὲ μὴ, ἔρχεσθε τῆς σωφροσύνης.

Theodosίῳ Ἐπισκόπῳ. 231.

Οὐκ ἔγωγε εἶπεν, Διὸς τὸ μὴ δοῦσαι κολακείην· πάντων γὰρ τῶν λεπτῶν παθῶν τὴν κολακείαν αἰσχροτέρην ἡγοῦμαι. Φέροσθε δὲ ἕως τῆς ἀληθείας ἀναγκάζομενος. ὅτι οὐδεὶς, ὡς οἶμαι, μᾶλλον δὲ πέπεισμαι, τῶν σοφῶν ἀποκηρυχθέντων πλεονεκτημάτων ἐφικέσθαι δυνατῆται. οὐδ' εἰ δεκά μὲν γλώσσας, δεκά δὲ στόματα ἔχει, καὶ ψυχὰς ταῖς γλώσσαις ἰσαριθμῆς.

Dionysίῳ Πρεσβυτέρῳ. 232.

Ὁ μὲν μηδὲν ἐαυτῷ, ὁ σοφὸς, συνειδώς ἀγαθόν, μετριολογῶν, συζητῶν, μᾶλλον δὲ ὑποτιμῶν, ἢ ταπεινοφρονῶν ἔστιν. ὁ δὲ μετὰ πολλὰ κατὰ νόμα τὰ ταπεινοφρονῶν, ἢ τὸς ἔστι κυρίως, ὁ μετριάξεν εἰδώς.

Martiniano. 233.

Τὸν μὲν τῶν σωμάτων ἔρωτα, ἅτε θρῆμυ μὲν ὄντα, ταχέως δὲ σβενύμενοι, Διὸς τὸ οἱ ζωγράφοι οὐ καμπάσι καὶ πέρυξι ζωγράφουσιν, ὅτι ποτὲ μὲν ὑπεκχέει τὰ πάθη καπνίζων ποτὲ δὲ Διὸς κόρον ἀφίπταται. τὸν δὲ τῶν χρημάτων ἐδεὶς ἔπει πλάσσει ἔπει ζωγράφου ἐτέλμησε. τάχα μὲν εἰσφθῆ δὲ οὐδὲ ἔρωτος ἔστιν, ἀλλὰ μανίαι ἀνίκετος. τάχα δὲ ἐπειδὴ οὔτε πλάσσειναι ἀλλ' οὔτε ζωγράφειν αὐτὸν οἶόντε. οὔτε γὰρ πεντηκόντα μόνον ἔχει κεφαλὰς, καὶ τὴν μυθεωμένην ὑδρα, δι' ἣν τῶν ἀπλη-

ἀπληρώτο γὰρ τὴν τρωφὴν ὡς
 πέμψει. ἔδὲ κατὰ τὸ ἀχρῆτασι τέρας
 ἀλάκεται, οὐδὲ χεῖρ' τοῖ Βριάρεω ἐκα-
 τὸν χερσὶ μόναϊς ὠπλισται. ἀλλ' ἔδὲ
 πῆρα ἔχει κόρον γὰρ οὐκ οἶδε, πλο-
 μοῖν οὐκ ὄπισθαται. πῶς οὐκ οἶδε τὸ
 τέρας ἢ πλάσαι, ἢ γράψαι δειπ-
 θῆ, ἢ καὶ τῆς Σκύλλης ὡς βαλλόμε-
 νοι ὄπισθ' ἢ ἀνὰ χεῖρ' ἀπὸ τοῦ οὐραίου
 ἐπειδὴ ὁ λόγος παντὸς μὲν χροῦματος
 ἐναργέστερός ἐστι, παντὸς δὲ κερῆ εὐ-
 πλαστότερος, ὡς αἰ οἶστε ἢ, ἔπο-
 γράψαι τοῦτοι πείρασαι, τῆς μὲν ἀ-
 κριβείας ἐφικέσθαι ὀδωατῆρ'. τὴν
 δὲ θηλειόμορφον αὐτῆ καὶ ἀπερὸ τῶν τοῖς
 ἐαλακτοῖσι φημιτεῶν μανίαν. ἐμοὶ γὰρ
 δοκεῖ ἔ παιδί εὐοικεῖται. ἔ γὰρ ἔρωσ' ἐστὶ
 μανία δὲ σαφῆς. ἀλλὰ γυναίκα. καὶ
 τῆτο γὰρ τῆς τε ἀνοίας αὐτῆς καὶ τῆς
 τε ἀνοίας αὐτῆς καὶ τῆς μαθησίας ἔ-
 σω τεκμήριον. θηλειόμορφον γινί, καὶ πῦρ
 πνεύσῃ. μινίας μὲν ἔχεις ἀντι τριχῶν
 ὅτι τῆς κεφαλῆς ἐχρῶσθαι ἀπὸ παντὸς
 σελήουσας, καὶ θανατηφόρον ἰὸν ἐφευ-
 ριδύας. μινίας δὲ χεῖρας ὄνυξι κο-
 μῶσας. δι' ὧν τοὺς μὲν ἀπαράθει, τῆς
 δεκατοξέως. παρ' ὧν δ' ἀφαρπάξῃ
 χεῖματα μινία δὲ τόματα. ἔδὲ γὰρ
 ἀπειλεῖ μόνον, οὐδὲ συκοφαντεῖ, ἀλλὰ
 καὶ κολακεύει, καὶ δουλοπρεπῶς ἀλα-
 λέγειται, καὶ ὄπιθ' ἔχει, καὶ μινίας ὄπι-
 νοῖ ὡς φάσας, ἀχρῶν κερδῶν ἐνεκα.
 καὶ ὄφθαλμοὺς ἔχει ἔ χεῖρ' φύσιν ὄρων-
 τας, οὐδ' αἰδομένους τινα, οὐ φίλον,
 οὐκ ἀδελφόν, οὐ συγγενῆ, οὐκ ἐνέργε-
 τῶν, ἀλλὰ τραχὺ, καὶ δριμύ, καὶ ὠ-
 μὸν, καὶ ἀπάθρων, καὶ πυρῶδες βλέ-
 ποῖτας. οὐ γὰρ τὴν τῆς φραγματῶν
 ὄρα φύσιν, οὐδὲ σωτήσιν ὅτι πολλὰ
 καὶ μινία κινήσασα, εἰς τὰς τῆς ἔ-
 φρῶν τὰ χεῖματα παρέπεμψε χεῖ-
 ρας. διὸ μινίας ὡς τετέλεστο τῶ ἀ-
 λόντι τὰς ἀμαρτίας, ἀκόας δὲ τοσοῦ-
 τοι πεφραγιδύας, ὡς μήτ' ἰκεσιῶν,
 μήτε φαναγιδύας, μήτ' ὀλοφουρμύς, μήτε

tenti instar afficitur, nec denique Briarei
 in modum centum duntaxat manibus ar-
 matus est. Quin ne pennas quidem habet,
 satiari enim atque expleri nescit. Quonā
 itaque modo quispiam huiusmodi mon-
 strum effingere aut pingere queat, cū quo
 Scylla comparata fidem inuenisset, et si a-
 lioqui incredibilis. Verū quoniam ora-
 tio quouis colore expressior est, ac quavis
 cera ad effingendum mollior, quantum li-
 cebit, eum deliniare conabitur: non quod
 id perfectè atque absolutè consequi pos-
 sit, sed ut belluinam ipsius & inamœnam
 insaniam iis, qui eo capti sunt, inuectiua
 oratione proscindat. Mihi enim puero
 haudquaquam similis esse videtur (non e-
 nim amor, sed perspicuus furor) verū
 fœminæ cuidam (nam hoc quoque amen-
 tiæ ipsius atque improbitatis indicium sit)
 belluina forma præditæ, ignémque spiran-
 ti, ac sexcentas viperas crinium loco in
 capite habenti, perpetuò sibilâtes ac mor-
 tiferum venenum euomentes, sexcentas
 item manus vnguibus abundantes, quarū
 opera & adiumento alios lacerat, alios
 sagittis impetit, ab aliis pecunias extor-
 quet, ac denique sexcenta ora. Neque e-
 nim minatur duntaxat, aut calumnias
 struit: verū etiam adulatur, ac seruilē
 in modum alloquitur, & peierat, turpisque
 quæstus causa innumeras occasiones ex-
 cogitat. Quin oculos habet, non, ut nature
 consentaneum est, cernentes, aut quenquā
 verentes, non amicum, non fratrem, non
 cognatum, non benefactorem, verū as-
 perum quiddam, & acre, atque crudele &
 inhumanum, igneumque obtuentes. Ne-
 que enim rerum naturam perspicit, nec
 illud animaduertit, quod persæpe, cū
 permulta mouerit, ad hostium manū pec-
 unias transmiserit. Vnde etiam innume-
 ras, ei, qui captus est, peccatorum notas
 inussit. Porro autem aures vsque ad eò se-
 ptas & obturatas habet, ut nec supplices
 preces, nec gemitus, nec fletus, nec vitu-
 perationes habeat. Tantum verò ab eo abest
 ut pennas habeat (quæ saturitatem desi-
 gnant) ut ne pedes quidem ipsi vir vllus

cordatus tribuere queat. Neque enim ingredi, atque ab eo qui captus est, secedere potest: verum manus in omnes immitens, ferro quouis ac plumbo grauior insidet, atque ita comparata est, ut omnia quidem accipiat, atque omnes expilet, nunquam autem expleatur, verum eorum, quæ accipit, multitudinem fomitis atque incitamenti materiam habeat, rerumque acceptarum finem accipiendarum initium efficiat. Ecquis igitur acerrimo huiusmodi & inexplebili furore, atque innumera peccata & maledicta & dedecora, & intemperantias ac petulantias nobis conflante, capiat? Ecquis animum inducat, tum in hac vita tam miserè viuere, ut dies noctesque velut flagris quibusdam laceretur, nec requiem ullam aut somnum sentiat, & in futura suppliciorum atque cruciatuum initium accipere. Quid autem initium dico? Hic enim eos, quos cœperit, tyranno quouis acerbius torquet & excruciat, in eos insultans, ac præcipuas partes attingens, ac ne tantillum quidem interquiescere sinens, verum grauiorem ipsi pœnam inferens, quam iij, luan, qui ad metalla (quæ atrocissima pœna est) damnati sunt. Nam illis confecto opere somno ac quiete frui licet: his autem ea somni quoque portum velut aggesta terra obstruens, noctu quoque sæua illa & inhumana edicta proponit. Hos enim ad latrocinia mittit: illos ad cædes perpetrandas. Ac ne debitum quidem mortuis munus veretur, quod etiam barbari ac dæmones honore prosequuntur: verum aduersus etiam mortua corpora nefarias eorum, quos obstrictos tenet, manus armat, nouum & sceleratum latrocinij genus excogitans. Quamobrem omnia ipsius vitia mente volentes, nempe quod beluina forma prædita est, atque terra & inamœna, & ignem spirans, & inexplebilis, & oculis auribusque capta, & crudelis & execranda, & Deo inuisa, & implacabilis atque crudelis (neque enim cum blanditiis atque obsequiis delinitur, aliquid remittit, verum tum potius efferatur cum maximè colitur) maximè quidem nullum

κακηρχειῶν ἐπακούειν, ποσῶτον δ' ἀπέχειν τῆ πέρα ἔχειν, ἃ τὸν κόρον δηλοῖ, ὅτι ἔδὲ πόδας αὐτῆ σαφροῶν ἀντις δὲ πόνε μοι. ἔδὲ γὰρ οἶδε βαδίσειν, οὐδὲ μετακινῆσθαι δὲ τῆ ἀλόγτος, ἀλλὰ καὶ πάντων τὰς χεῖρας πέμπουσα, σιδῆρος παντὸς καὶ μολύβδου βαρυτέρα ἔσα ἐγκραθία, πάντα μὲν δεχόμενη καὶ πάντας ληΐζομένη, οὐδέποτε πληρωμένη, ἀλλὰ τὸ πλεῖθος τῆ λαμβανομένη, ἕλην ὑπεκχεύματος ἔχουσα, καὶ τὴν τελευταίαν τῆς ληφθέντων, ἀρχὴν τῆς ληφθέντων ποιῶμένη. πῶς οὖν ποιῶται μαῖα δριμυτάτη καὶ ἀνορέτω καὶ μυρία ἀμαρτίας καὶ κακηρχειῶν ἀδολῆς τε καὶ ἀκολασίας παροτρυνόμενη ἀλοῖα ἄνθρωπος ἀνέλοιο ἐνταῦθα μὲν ζῆν ἔπος ἀθλίως μασιζόμενος νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέρας, καὶ ἀνάσσωσιν οὐκ εἰδώς, ἔδ' ὑπνοῖ, ἐκείσε δὲ ἀρχὴν τῆς πτωχῶν ληφόμενος, πῶς λέγω ἀρχὴν, ἐπιπέθει μὲν οὐκ ἀλάξει καὶ πτωχεύεται τοὺς ἀλόγτους, παντὸς τυραννῶν πικροτέρον, ἐναλλομένη καὶ τῆς χειρῶν ἀποδότη, καὶ μηδὲ μικρὸν ἀναπεῦσαι συγχωροῦσα, ἀλλὰ τῆς εἰς τὰ μέγαλα τὴν χαλεπωτάτην ἐκείνην πτόντων κολάσιν. πικροτέραι ἐπάγουσα τὴν δίκην, τοῖς μὲν γὰρ ἔξεσι μετὰ τὸ ἔργον ὑπνωθεῖσιν καὶ ἀναπαύουσι, τοῖς δὲ καὶ τὸν ὑπνὸν παρεχόμενα λιμνὰ, καὶ νύκτωρ ἐπιτάττει τὰ ὄμα, καὶ ἀπ' ἀνθρώπων ἐπιτάττει ἐκείνα. τὸς μὲν γὰρ ἐπιλησείας ἐξάγει, τοὺς δὲ ἐπ' ἀνδροφονίας, καὶ ἔδὲ τὴν ὄσαν αὐτὴν ἀδείτῃ, ἦν καὶ βάρβαροι καὶ δαίμονες πμῆς ἀξίωσιν, ἀλλὰ καὶ καὶ νεκρῶν σωμάτων, τὰς μαρτὰς τῆς ἀλόγτων ὀπλίξει δεξιὰς, καὶ ὄν καὶ παρόνομοι λησείας ἔπι οὐσα τρέπον. πάντ' οὐκ αὐτῆς εἰς μορτῶν ἐνοήσαντες, ὅτι θεμιόμορφος ἔστι, καὶ ἀπερπῆς, καὶ πῦρ πνέουσα, ἀκόμενός τε, καὶ τυφλὴ καὶ ἀνίκοος, μισάνθρωπος τε, καὶ μυσταρὰ, ἢ θεομοῖς, ἀσπον-

ἀπορροὸς τε καὶ ἀμείλιτος καὶ ἀήμερος ἔτε γὰρ κολακωμένη, ἔτε θεοπευμένη ἐν δόξῃ, ἀλλὰ τότε μάλλον ἀρχίσταται, ὅτε μάλιστα θεοπεύεται. Μάλιστα μὲν πάντα κινῶμεν, ὥστε μὴ ἀλῶναι. ῥᾶον γὰρ μὴ ἀλῶναι, ἢ ἀλόγως διαφυγεῖν. εἰ δὲ καὶ ἐάλωμεν, συντέναγτες ἑαυτῆς, καὶ τὴν θείαν καλέσαντες συμμαχίαν. ἄνευ γὰρ ταύτης οὐχ οἶόν τε τοιαύτης ἀίχμαλωσίας ἐλευθερωθῆναι. κινδυνεύει γὰρ εἶναι τοῖς πολλοῖς ἀίχμαλωσία ἀνακλήσεως ἀμοιρος. Τοῦ μὲν ἐθέλειν κερδαίνειν παυσάμεθα, τὰ δὲ συναρθέντα, ἢ ἀθρόον, ἢ καὶ βραχὺ διατίμωμεν τοῖς θεομυθίοις, αὐτὴ γὰρ βῆτι μόνη τῆς τοιαύτης ἀίχμαλωσίας ἢ ἀνακλήσεως.

Ἀρχιεπίω πρεσβυτέρῳ φ. σλδ.

Πολλῶν ὄντων, ὡς ἔφησ, θαύματα ἄξιον, εἰ ὅστι, ὁ μάλιστα πάντων ἐγὼ θαυμάζω, καὶ τὰ πάντα διεφθάρθαι τεκμήριον εἰσὶ φημι ἰκανόν. διὸ δι' ἐκείνων ἀφ' ἐμῶν τῆ το μάλιστα νυκτὶ λέξω καὶ ἐλέγξω. εἰπέ τοίνυν τῆ τοῖς, οἷς μάλιστα μέλει τῆ λαῶν, μᾶλλον δὲ οἷς μέλει μὲν εἶδει, μέλει δὲ ἔδαμῶς, ὅτι αὐτοὶ δι' αὐτὴν ποιεῖτε ὁμολογεῖσθε ἀγνοῦν, πῶς ἔστιν ἱερωσύνη, πῶς τοὺς ἄλλους ἐνοχλεῖτε. εἰ μὲν γὰρ τυραννίδα παβῶν κεκλήρωσατε, ἠγαθήσθε ὡς ἠγαθήσθε, ἵνα κακίωτερον τῆ διαβολῆων τυραννῶν, ἀμώτεροι καὶ τυραννικώτεροι ὀφθήκατε. πολλοὶ γὰρ ἐκείνων πρῶτον ὄντων τοῖς τυραννῶσι πρεσβυτέρῳ φησιν. εἰ δὲ παβίαν κηδεμονίαν ἐνεπέψθητε, πῶς τοὺς τυραννῶν σπικρῶπιε τῆ ἀμώληπι, πῶς τῶ θείῳ αἵματι ἐξαγορασθέντας, αὐτοὶ καὶ ἀδελφῶδες, πῶς ῥηματίσθεσθε ἐκ τ' ἀλλοβίαν συμφορῶν; πῶς γὰρ τῆς σάρραδας; πῶς ἔπιβελῶτε τοῖς φιλαρέταισι; πῶς τοὺς κόλακας συγκροτεῖτε; πῶς τῆς παρρησιαζομένους ἐξοφραλίσετε; εἰ γὰρ ὑμεῖς πᾶσατε δρῶντες ἂ δρᾶτε, εἰκὸς καὶ τὰς τῆς λαῶν ἀρετὰς νεκρωθείσας

non lapidem moueamus, quo ab eo minime capiamur (facilius est enim non capi, quam, cum captus sis, effugere?) si autem nos capi contigerit, omnes neruos contententes, ac diuinam opem implorantes (hac enim sublata nemo ab huiusmodi captiuitate abstrahi potest. Multis enim talis pene est hæc captiuitas, vt ab ea emergere ac reuocari nequeant) quæstus quidem faciendi euipiditatem comprimamus, quæ autem collecta sunt, aut confertim, aut paulatim egentibus distribuamus. Nam hæc demum sola ratio est, qua ab huiusmodi captiuitate reuocemur.

Archibio Presbytero. 234.

Cum multa verè sint, vt inquis, quæ admirationem mereantur, vnum tamen est, quod omnium maximè miror, quòdque idoneo mihi argumento est, omnia corrupta & perdita esse. Quocirca illis ommissis hoc præfertim nunc dicam ac demonstra- bo. Dic igitur istis, quibus populi maximè curæ sunt, vel, vt rectius loquar, quibus curæ quidem esse debeant, verum nullo omnino modo sunt: Cum vos, per ea quæ agitis, quidnam Sacerdotium sit, vobis ignotum esse confiteamini, quorsum tandem aliis molestiam exhibetis? Nam si paternam tyrannidem nacti estis, ij sanè, quibus imperatis, imperate: vt illis quoque nobilibus ac fama celebratis tyrannis crudeliores & immaniores vos ipsos præbeat. Multi enim illorū lenius ac mitius, quam vos, erga eos, quos tyrannide oppressos tenebant, se gesserunt. Si autem paterna cura vobis commissa est, quid tyrannos sæuitia superatis? Quid eos qui diuino cruce redempti sunt, ipsi in seruitutem trahitis? Quid ex alienis calamitatibus opes vobis comparatis? Quid probos ac temperantes viros ridetis? Quid virtutis studiosis insidias struitis. Quid adulatoribus fauetis? Quid eos, qui liberè loquuntur, expellit? Nam si vos ea, quæ agitis, agere desinat, Dd. iij